

EU's politik er morderisk: For jeres bankkonto, såvel som for flygtningene!

Af Helga Zepp-LaRouche

20. december 2015 – Ifald det skulle være nødvendigt med endnu et bevis, så har det seneste EU-topmøde leveret det: Med dette EU er der hverken en union eller et Europa. I stedet for at tale med én stemme til fordel for det almene vel for mennesker i Europa, viser EU sig endnu engang at være en lobby for banker og spekulanter, der griber til stadig mere totalitære forholdsregler, der skal tjene deres fremfærd imod menneskers interesser – og det endda i ligeligt mål imod mennesker inden for EU, som imod flygtningene.

I flytningespørgsmålet viser det sig – når der naturligvis ses bort fra den varmhjertede hjælp fra mange mennesker i Tyskland – at de meget omtalte »europæiske værdier« ikke eksisterer. Det foto, som hjælpeorganisationen UNICEF kører som »Årets fotografi 2015«, er det uudslettelige skammens billede af den brutale fremfærd på den berygtede Balkan-rute. Af de 160.000 mennesker, der iflg. en EU-beslutning skulle fordeles på de forskellige medlemsstater, er der netop blevet modtaget 200. Hvad det egentligt betyder, når sikringen af EU's ydre grænser nu skal militariseres igennem en oprustet Frontex-organisation, kommenterede den græske viceudenrigsminister Nikos Xidakis til *Wiener Zeitung*: Ledende politikere fra nogle EU-stater har gentagne gange stillet det utrolige og uacceptable krav, at den græske kystvagtskibe skulle tvinge de flygtninge, der ankommer på både fra Tyrkiet, tilbage i havet – hvilket ville have haft til følge, at de druknede. Grækenland har nægtet at gøre dette. Om følgen af denne politik skrev *Spiegel-Online* under overskriften »Dødens Hav«, at intet steds i verden i 2015 var så mange migranter døde som på EU's ydre grænser, nemlig 5085 mennesker.

Samme EU, der kunne komme op med billioner af euro for at »redde« de færdige banker, der har ødelagt sig selv gennem spekulation, betalte Tyrkiet tre milliarder for at de skulle tilbageholde flygtningene. Som Amnesty International nu har offentliggjort, så brugte Tyrkiet, der pga. sin støtte til terrororganisationen ISIS har en ikke ringe medskyldighed i flygtningekrisen, disse penge til bl.a. at deportere de syriske flygtninge tilbage til Syrien, eller også holde dem i fængselslignende opsamlingslejre.

Som om denne skalten og valten ikke allerede var afskyelig nok, så berettede *Bild*-avisen, at EU-kommissionen ved begyndelsen af topmødet tilsyneladende bevidst forsynede EU-statscheferne med falske flygtningetal for at retfærdiggøre de massive finansielle betalinger til Tyrkiet. Således blev det i et dokument, der tilskrives Jean-Claude Juncker, påstået, at der i stedet for de 52.249 flygtninge om ugen i slutningen af oktober måned, i den foregående uge kun skulle være kommet 9.093 fra Tyrkiet. Men iflg. internetsiden *Politico.eu*, som tilhører Axel Springer mediekoncernen, skulle der imidlertid findes et internt dokument i EU-kommissionen, iflg. hvilket der

alene i Grækenland ankom 27.069 flygtninge fra Tyrkiet i ugen fra 7. til 13. december. Ifølge *Bild* har Juncker altså angivet et tal for ankomne flygtninge, der blot er en tredjedel af dette tal.

Denne herre har øvelse i denne løgnemetode; således indrømmede han allerede i 1999 i et *Spiegel*-interview: »Vi beslutter noget, sender dernæst ballonen op og afventer så en tid for at se, hvad der sker. Hvis der så ikke lyder et ramaskrig og der ikke kommer et oprør, fordi de fleste slet ikke forstår, hvad der var, der blev besluttet, så går vi videre, skridt for skridt, indtil der ikke længere er nogen vej tilbage.« Denne praksis har gjort ham fortjent til øgenavnet »Flunker-Juncker« (tysk: 'løgne-Juncker'). Og for at holde flygtningene fra Afrika tilbage, stillede EU siger og skriver to milliarder til rådighed!

Det, som EU hidtil, og igen på dette seneste topmødekonsammen, har foreslået som respons til flygtningekrisen, er den totale moralske og politiske bankerot. Den idé, at man ved hjælp af kanonbåde skulle drive millioner af flygtninge fra Sydvestasien og Afrika tilbage, og tage tusinder og atter tusinder af dødsfald gennem drukning med i købet, alt imens man samtidig vil bevare den neoliberale, økonomiske politik, som er den faktor, der for Afrikas vedkommende har forårsaget underudviklingen, i hvilken årsagen til masseflugten igen skal findes, er lige så virkelighedsfjern, som den er modbydelig.

Denne menneskeforagtende holdning kommer imidlertid til udtryk over for mennesker i EU på samme måde. Efter at fire lokale sparekasser i Italien gik bankerot, og efter hvis rådgivning flere end hundrede tusinde kunder havde investeret i underordnede værdipapirer, og som dernæst, gennem en »bail-in« – dvs. anvendelsen af den såkaldte Cypren-model (ekspropriering) – mistede hele deres livsopsparing og bankindsud, og en berørt, 68-årig pensionist begik selvmord, kom det til en bølge af protester. For at gøre det endnu mere skandaløst, så fandt man ud af, at de store indskydere i forvejen var blevet advaret og kunne bringe deres penge, ofte millionbeløb, i sikkerhed.

Efter at »Cypren-modellen«, »bail-in« – hvilket altså vil sige eksproprieringen af kontohavernes indeståender og aktieindehavernes investering i banker i tilfælde af disses insolvens – første gang blev taget i anvendelse i marts 2013 på Cypren, meddelte chefen for eurogruppen, Jeroen Dijsselbloem, at dette fra nu af var skabelonen for hele EU. Nu har han atter bekræftet, at anvendelsen af »bail-in« er absolut nødvendigt, og den 1. januar 2016 vil de tilsvarende retningslinjer, der i mellemtiden er blevet vedtaget af alle EU-medlemsstater, officielt træde i kraft.

Det næste transatlantiske finanskrak, der vil få Lehman Brothers' og AIG's kollaps i september 2008 til at se ud som en frokost i det grønne, er allerede i fuld gang. I USA er fire hedgefonde allerede gået ned om og hjem, der, ligesom hele skiferolie- og skifergas-sektoren, konfronteres med et prisfald til under 35 dollar pr. tønde olie, var indviklet i en derivatboble til fem billioner dollar, fordi der var indgået kontrakter på basis af en oliepris på 80 dollar eller mere pr. tønde. Boblen har ligeledes nået et større omfang end i 2007 inden for det kommercielle ejendomsmarked, hvor hele den globale krise tog sin

begyndelse. Den 1. januar skal Puerto Rico betale et afdrag på 1 milliard dollar på en gæld på i alt 35 milliarder, penge, som de ikke har – og hedgefonde og banker er igen afhængige heraf og trues af insolvens. I Alberta, i det vestlige Canada, kom det, og kommer det, til en række insolvenstilfælde i skiferolie-sektoren, hvilket har udløst en bølge af selvmord blandt de berørte. Den officielle arbejdsløshedsstatistik i USA på 5 % er en dårlig vittighed; i virkeligheden er flere end 100 millioner personer i den arbejdsduelige alder uden beskæftigelse – for en stor dels vedkommende, fordi de har opgivet at forsøge at finde et job. 40 % af de beskæftigede tjener mindre end 15.000 dollars om året – det svarer til mindstelønnen for fuldtidsbeskæftigelse – og halvdelen af disse tjener mindre end 5.000 dollars om året. Hvis man blot har én dags arbejde om måneden, tæller man ikke med i arbejdsløshedsstatistikken.

Det er en kendsgerning, at hele den transatlantiske sektor befinder sig i et kollaps, der accelererer mere og mere. I betragtning af en samlet gæld og derivateksponering i milliardklassen er den opskrift, der venter os fra den amerikanske regerings og EU's side – nemlig intet andet end den såkaldte »kvantitative lempelse«, altså mere pengetrykning, og »bail-in«, altså ekspropriering af indehaverne af bankkonti, bank-værdipapirer og bankaktier, udelukkende kun at betegne som kriminel. Jo mere, dette krak breder sig, desto flere menneskeliv vil det koste. Den planlagte »bail-in«, som chefen for eurogruppen Dijsselbloem netop atter har forsvaret, er en politik, der vil koste langt flere menneskeliv end EU's kanonbådspolitik i Middelhavet. Skulle målet for den såkaldte rapport fra de fem præsidenter, som disse offentliggjorde i juli måned, blive gennemført i sin fulde udstrækning, ville EU blive et totalt diktatur i bankernes interesse.

Der findes en løsning. I hele det transatlantiske område må man omgående gennemføre den pakke, med hvilken den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt i 1933 påbegyndte det arbejde at føre USA ud af depressionen: Glass/Steagall-bankopdelingsloven må gøre en ende på Wall Streets og City of Londons kasino-økonomi, og i dennes sted må træde et kreditsystem i traditionen efter Alexander Hamilton, FDR og politikken med Kreditanstalt für Wiederaufbau – Kreditanstalt for genopbygning – for Tysklands genopbygning efter Anden Verdenskrig, som virkeliggør langfristet investering i opbygningen af realøkonomien.

Med dette perspektiv må Sydeuropas og Balkans økonomi, som er blevet ødelagt af Trojkaens politik, genopbygges. I en selvødelæggende geopolitiks sted må et nyt paradigme træde, hvor det internationale samfund af folkeslag samarbejder for den økonomiske udvikling af hele Sydvestasien og Afrika. Den indlysende begyndelse til dette er forlængelsen af Kinas Nye Silkevej og Schiller Instituttets plan for udbygning af Verdenslandbroen, der vil forbinde alle folkeslag, for dermed at overvinde de betingelser, der er årsag til flygtningekrisen.

Hermed ville vi ikke kun bringe vores egen økonomi tilbage på en kurs for vækst. Det er også den måde, hvorpå vi kan forhindre et styrt ud i det totale barbari og atter kan vinde vores menneskelighed tilbage.